

בלבד לעשותו

גליון א' | חודש חשון תשע"ט | פרק א | יו"ל ע"י ארגון לימוד התניא

דלכל איש ישראל יש שתי נפשות

אך באור הענין, על פי מה שכתב הרב חיים ויטל ז"ל בְּשַׁעְרֵי הַקְּדוּשָׁה [ובְּעֵץ חַיִּים שֶׁעַר נַפְשׁוֹ] פֶּרֶק ב], דְּלִכְלֵל אִישׁ יִשְׂרָאֵל, אֶחָד צְדִיק וְאֶחָד רָשָׁע, יֵשׁ שְׁתֵּי נַשְׁמוֹת, וְכִדְכָתִיב "וְנִשְׁמוֹת אֲנִי עֲשִׂיתִי", שֶׁהֵן שְׁתֵּי נַפְשׁוֹת. נֶפֶשׁ אַחַת מְצַד הַקְּלִיפָה וְסִטְרָא אַחְרָא, וְהִיא הַמְתַּלְבֶּשֶׁת בְּדָם הָאָדָם לְהַחֲיוֹת הַגּוּף, וְכִדְכָתִיב "כִּי נֶפֶשׁ הַבָּשָׂר בְּדָם הִיא". וּמִמֶּנָּה בָּאוֹת כָּל הַמַּדּוֹת רָעוֹת, מְאֲרָבַע יְסוּדוֹת רָעִים שָׁבָה.

ביותר לדברים בטלים וליצנות, משא"כ פלוני שיסוד הרוח שבנפשו חלש יותר, יש לו את התכונות ואת היכולת לעסוק בתורה בהתמדה.

ברם, עליו לזכור שסוף סוף כל זה נובע מהצד הרע שבו, היינו מהנפש הבהמית שבו שהיא מצד הקליפה שהרי בפרקים א-ב דספר התניא מבואר שלכאור"א מישראל יש שתי נפשות, נפש אחת מצד הקליפה ונפש השנית מצד הקדושה והיא הנשמה הקדושה שהיא חלק אלוקה ממעל ממש ובכוחה יש לו כח ואפשרות להיות צדיק ומתמיד ולהתגבר על כל התכונות השליליות שלו. וכמו שפירש רבינו בעל התניא (כמסופר להלן) על מאמר חז"ל המובא בתחילת ספר התניא "משביעין אותו תהי צדיק ואל תהי רשע" - "משביעין מל' שובע, היינו שקודם ירדת הנשמה למטה ממלאים ו"משביעים" אותה בכוחות עילאיים הנותנים לאדם את האפשרות והיכולת להיות צדיק וממילא כאור"א יכול וצריך לדעת ולהכיר בכך שגם הוא, מבלי כל הבדל מה הן תכונותיו או נטיותיו הטבעיות, יש לו היכולת לעבוד את ה' כראוי. וכמובן, כאשר ישתדל לגלות את הכוחות הנפלאים הנמצאים בנשמתו, אזי יוכל להתגבר על כל המניעות וכל ההפרעות העומדות בדרכו בכל ענייני עבודת ה'.

אדם שיש לו נטיה חזקה לדבר דברים בטלים, להתעניין בחדשות, לשוחח שיחת רעים או דברי ליצנות וכדו', ודברים אלו גורמים לו עונג והנאה מרובה, הוא מוצא את עצמו כל ערב מבלה זמן רב בפטפוטים עם חבריו עד שעה מאוחרת. בבוקר קשה לו להשכים לתפילת שחרית במנין וכשהוא כבר מתעורר, עז רצונו להישאר במיטה ולהמשיך לישון...

הוא מביט על חבריו הלומדים תורה בהתמדה ובחשק וחושב לעצמו - פלוני חברי הוא מתמיד גדול ולומד בחשק רב במשך כל היום רק משום שזה טבע גופו ותכונות נפשו ואין לו משיכה לדעת מהנעשה והנשמע בעולם הגדול וכו', אבל לי יש נפש סוערת התאבה לדעת מה קורה בעולם הגדול. וכיון שמטבענו ומולדתנו אנחנו מסוגים שונים ולכל אחד יש תכונות ומשיכות מיוחדות לו, אין סיכוי שאני אהפוך להיות כמו משהו אחר ואהי' כמו אותו מתמיד.

ולא זו בלבד אלא בלומדו את פרק א' בתניא, הרי הוא מוצא סימוכין ומקור למחשבותיו דהנה בפרק זה נאמר שדברים בטלים וליצנות באים מיסוד הרוח שבנפש האדם, ובכך, חושב הוא לעצמו - כיון שיסוד הרוח שבנפשי חזק במיוחד, יש לי נטי' חזקה

דבר המערכת

בהקדמתו לספר התניא כותב המחבר:

"וכולם הן תשובות על שאלות רבות אשר שואלין בעצה... כל אחד לפי ערכו, לשית עצות בנפשם בעבודת ה'... על כן רשמתי כל התשובות על כל השאלות למשמרת לאות... כי בהן ימצא מרגוע ונפשו ועצה נכונה לכל דבר הקשה עליו בעבודת ה'".

בגיליון שלפנינו לקטנו כמה ענינים מספר התניא שניתן ללמוד ממנו הוראות בעבודת ה' בחיי היום יום - מתוך פרק א.

וזאת למודעי:

בכל פרק ופרק מפרקי התניא קדישא ניתן ללמוד נושאים וענינים רבים, ובכל פרק ופרק יש אוצרות על גבי אוצרות של הוראות והדרכות בעבודת ה', וכמובן אין כוונתנו להביא כאן את כל הנקודות המופיעות בכל פרק או תוכן כל הפרק אלא לקחת מתוכו כמה פרטים ולהציגם בתוך הגליון.

אנו תפלה שיקויים במהרה מה שכותב רבינו בעל התניא בסוף ההקדמה "ומחיה חיים יזכנו ויחיינו לימים אשר לא ילמדו עוד איש את רעהו וגו' כי כלם ידעו אותי וגו' כי מלאה הארץ דעה את ה' וגו' אמן כן יהי רצון".

ארגון לימוד התניא

נפש אחת מצד הקליפה וספרא אחרא והיא המתלבשת בדם האדם להחיות הגוף

...ולזה קראו אדם הוא (בגימטריא) שם הקדוש מ"ה...ומחמת שבאדם הראשון נכלל כל הנשמות היה הוא בעצמו נקרא אדם, ואחר שנתחלקו הנשמות אנחנו בכ"ל ללות קרוים אדם כמ"ש (יבמות סא.) אתם קרוים אדם.

ומפני מה קראו אותו אדם ולא שם אחר שיהיה גם כן בגימטריא שם מ"ה, אבינכם מעט מחמת שאין בי כח לדבר הרבה, כי כל הברואים נקראו דם מצד נפש הצומחת שהוא נפש הבהמיות מצד חיות הדם שבכל הברואים כידוע, וכמו שהוא שגור בפי כל אדם על איש שהוא לא טוב שהוא בלשון אשכנז דמני"ק, ואנחנו מצד נשמותינו נקראים אדם, והאלף מרמז על אלופו של עולם...

[אור יתק (להרה"ק ר' יתק לאדוילער זן הרה"ק ר' יחאל מיכל מזלעטש) פרשת נא]

אך הענין הוא על פי מה שכתוב בכתבי האר"י ז"ל שלכל אדם מישאל יש לו שתי נפשות נפש אחת הבהמית והיא מתלבשת בדם האדם שממנה באים כל התאוות ונפש אחת השכלית הבאה מצד המלכות דקדושה, ומחויב כל איש ישראל להגביר הצורה על החומר לבל ילך אחר תאוות לבו הבאה מצד הנפש הבהמית, רק שתדל תמיד להגביר נפש השכלית הבאה מצד מלכות דקדושה להיות יראת ה' חופף עליו כל היום לבל יטה אחר שרירות לבו.

[מאור ושמש פרשת פנחס]

הנה כל מה שברא השי"ת בעוה"ז מבואר כבר בקדמונים דכל דבר הוא מורכב מד'

יסודות אויר אש מים עפר וכמו כן נפש החיוני של האדם כ"כ נמצאו בו רחניות מד' יסודות הנ"ל וכבר מבואר בספה"ק שכל מדות הנטבעים באדם מורשיים בד' יסודות הנ"ל וכבר מבואר בס' ליקוטי אמרים בשם רבינו רח"ו בשער הקדושה דכל איש ישראל א' צדיק וא' רשע יש שתי נפשות דכתיב ונשמות אני עשיתי נפש אחת מצד הקליפה וספ"א והיא מתלבשת בדם האדם להחיות הגוף כדכתיב כי נפש הבשר בדם הוא וממנה באות כל המדות רעות מארבע יסודות גשמיות שבה דהיינו כעס וגאוה מיסוד האש שנשגבה למעלה ותאות התענוגים מיסוד המים כי מים מצמיחים כל מיני תענוג והוללות וליצנות והתפארות ודברים בטלים מיסוד הרוח העצלות והעצבות מיסוד העפר וגם מדות טובות שבטבע כל ישראל בתולדותם כמו רחמנות וגמ"ח באות ממנה עיי"ש.

[ערוגת הטעם פרשת יתרו]

תאות התענוגים מיסוד המים כי המים מצמיחים כל מיני תענוג

ולזה רמזו רז"ל [חגיגה טו.] אין בין מים העליונים למים התחתונים אלא כמלא נימא. כי ידוע שיסוד המים אשר באדם, מארבע יסודות שבו הוא המעורר את האדם לכל תאוותיו, ולכן המים הם המצמיחים כל מיני תענוג. ועל כן האדם האוכל או עושה שאר תאוותיו רק לכבוד שם ה', כאשר בארנו. אז נקראות התאוות הללו מים העליונים, ואם חס ושלום כונתו למלאות כרסו באכילה גסה, אז נקראו מים התחתונים. ואין ביניהם אלא כמלא נימא, והוא הדעת הדקה מן הדקה, שאינו נרגש אלא כמלא נימא.

[סידורו של שנת שורש החמישי ענף א' אות י']

שו"ת בעבודת ה'

יש אנשים שאצלם יסוד האש הוא בהתגברות, ולכן הם נוטים למידת הכעס יותר משאר אנשים. יש כאלו שאצלם יסוד המים הוא בהתגברות, ולכן כח התאוה אצלם הוא חזק יותר.

ולכן עצם הדבר שיש לאדם כזו נטי' אינו באשמתו, כיון שכך נברא. אך עליו לדעת שכל זה הוא רק מצד הנפש הבהמית שנצטוונו להתגבר עלי' ע"י הנפש השנית, היא הנפש האלקית, כפי שיבאר בפרקים הבאים.

האם יש חילוק בין הנפש הבהמית-החיונית של יהודי לנפש הבהמית של גוי, להבדיל? הרי שתיהן רוצות להחטיא את האדם!

לפום ריהטא נראה שאין חילוק, אבל בעל התניא מלמדנו שיש חילוק עמוק ויסודי, ובני ישראל הם למעשה סוג מיוחד בבריאה. כי בנוסף לכך שיש להם נפש מיוחדת שהיא "חלק אלוה ממעל ממש" המקושרת ומיוחדת עם הקב"ה תמיד (כפי שיבאר בפרק ב), עוד זאת, גם נפשם הבהמית נעלית באין ערוך מנפשות הגויים (כמבואר בסוף פרק א).

שכן הנפש הבהמית של גוי, שורשה משלוש קליפות הטמאות לגמרי שאין בהן טוב כלל (למעט חסידי אומות העולם), מה שאין כן שורשה של הנפש הבהמית של יהודי הוא מקליפת נוגה שיש בה גם כן טוב.

ולכן, ליהודי יש מידות טובות של רחמנות וגמילות חסדים וכו' אפילו מצד טבע נפשו הבהמית. ולמרות שנפשו הבהמית מסיטה אותו לתאוות, ואפילו לתאוות אסורות ח"ו, הנה מאחר שבשורש נפשו יש גם כן טוב, נמצא שיש בתוכו ענין נעלה מהמציאות האישית שלו, ויתכן שיעשה משהו עבור הזולת מבלי שירויח מזה איזו תועלת. דבר זה בא בלי עבודה אלא מצד טבע נפשו. משא"כ מעשי חסד שגוי עושה, הרי זה "לגרמייהו" ומתוך תועלת אישית.

לפעמים אני מרגיש התעוררות לעבודת השם וחפץ לרבוך בו ית' באמת, ולפעמים אין לי שום רגש לקדושה, ואדרבה אני נמשך לתאוות והנאות העולם. לפעמים יש לי רגש של ביטול וענוה, ולפעמים יש לי רגשות של כעס וגאוה. מי אני באמת?

אנחנו רגילים לחשוב שכל אחד מאיתנו הוא מהות אחת, אבל בעל התניא מחדש עפ"י דברי רבינו חיים ויטאל ז"ל, שכל איש ישראל איננו נושא בקרבו רק נפש אחת בעלת יצר טוב ויצר רע, אלא בתוך כל יהודי יש שתי נפשות שכל אחת מהן היא 'קומה שלימה' בפני עצמה, הכוללת רצון, שכל ורגש.

נפש אחת היא הנפש הבהמית המתאוה לתענוגי העולם הזה ומרגישה את מציאות עצמה. נפש זו חושבת כל הזמן אודות עצמה ואודות הצרכים והרצונות הגופניים של האדם, וכל דבר שקשור עם ה"אני" של האדם בא ממנה.

והנפש השניה היא "חלק אלוה ממעל ממש". זוהי נפש שרוצה, מבינה ומרגישה אלוהות. והיא היא הנפש שממנה מתעורר האדם להתקרב אל השי"ת וממנה באים כל הרצונות והכיסופים לעבוד את ה'.

נמצא, שרגש ההתעוררות לעבודת ה' הפוקד לעיתים את האדם, וכן הרגשות ההפוכים, הרי הם תוצאה של הנפשות השונות שישנן בו, וזה כל האדם לבחור ולהחליט למי יתן להיות ה"אני האמיתי" שלו!

יש לי תאוות חזקות מאוד, יותר מכל החברים שלי (עכ"פ כך נראה לי...), האם זה סימן שמהו לא בסדר איתי?

בעל התניא כותב, שלכל יהודי יש נפש אלוקית ונפש הבהמית. הנפש הבהמית מורכבת מד' יסודות - אש, רוח, מים ועפר.

אותם ידים ורגלים, עינים ואזנים. ויכול להוסיף במחשבתו שאולי אפי' יכול להיות לפעמים שלגוי יש יותר שכל ממני והוא אף יותר חכם ומשכיל ממני. כמובן שמצד זה שאני מתנהג כמו יהודי זוהי מעלה גדולה ועצומה, אבל זהו רק בחלק ההנהגה שלי, אבל במהות שלנו אנחנו שוין...

אבל באמת אותו יהודי לא יודע ולא מבין שיש לו כוחות גדולים ונעלים עם איכות אחרת לגמרי ממה שיש לכל הגוים. וזה מרומז בפסוק "לא ידעתי נפשי", היינו שאינו מכיר את כוחות נפשו הטמונים בו. ובהמשך הפסוק כתוב "שמחתי מרכבות עמי נדיב" - התוצאה מכך שאדם לא מכיר את כוחותיו הטמונים בקרבו וממילא אינו משתמש בהם לעבוד את השי"ת כמו שצריך להיות, היא שהוא בטל אל כוחות הקליפה והטומאה כמו מרכבה שבטלה לגמרי אל הרוכב עליה שיכול לקחתה לאיפא שרוצה, היינו ששם עצמו כמרכבה לנדיב, הם הקליפות וסטי"א (הסטי"א נקרא נדיב) משום שהן משפיעות ביד נדיבה ובלא התאמצות, משא"כ כל השפעה שמצד הקדושה אינה מגיעה בנקל אלא צריך להתייגע ולעבוד קשה כדי לקבל הארה והשפעה מצד הקדושה, "ער פארלירט זיך", אינו שולט בעצמו וממילא הוא הולך לאבדון.

למשל, אם נופלת לו מחשבה לא טובה באמונה או בכל ענין אחר, הרי הוא לא מודע לכוחות שלו להלחם בהם, ובמילא הוא נכנע למחשבותיו ומתנהג בעקבותיהם, כמו שצד הטומאה רוצה, משא"כ אם יהודי יודע את כוחותיו העצמיים הטמונים בו, הרי בקלות יתירה הוא נלחם בכל מיני מחשבות של שטויות והבלים שעולים בראשו ואינם משפיעים עליו כלל.

ועל כן צריך יהודי ללמוד חסידות, שם הוא לומד להכיר את גודל נשמתו ורום מעלתה ואת עוצם כוחות נפשו האלקית שכל יהודי באשר הוא נולד איתם והם נמצאים בקרבו כי הקב"ה נתנם בקרב כל איש ישראל ועל ידם יוכל באמת להילחם ביצה"ר ולנצחו ולהתגבר על הנפש הבהמית וכוחותי' המנסים למשכו לגשמיות.

ר' שלמה חיים היה מביא משל לזה:

מי שהוא בעל-עגלה מדורי דורות שגם אביו וסבו ואבי-סבו היו בעלי-עגלה, אין לו שום שאיפות מעבר לזה. הוא יודע שהוא נולד בעל-עגלה וימות בעל-עגלה. אבל אם יבואו ויספרו לו שסבו היה רב גדול ואביו סבו היה הרב של העיר הגדולה, אז תתלהב נפשו לשאוף ולצפות אולי אהיה כן גם אני ואולי אתרומם קצת ממצבי הנמוך להיות איש נעלה ונכבד. וכך, כשאדם מכיר את כוחות הקדושה העצומים הנמצאים בקרבו, מיד הוא רואה עצמו במעמד ומצב אחר לגמרי וזה מעורר ומחזק את רצונו לצאת משפל המצב ולדבוק במדריגות הקדושה.

[עפ"י רשימת תלמידו הרה"מ ר' יוסע מונדשין ע"ה]

הבין אל לבו שלפעמים יכולות להגיע אל האדם מחשבות והרהורים אשר מצד מצב נפשו אינם שייכים אליו כלל ואינם לפי מעלתו וערכו בכלל, אך הגוף הגשמי יכול לעורר לפעמים מחשבות שאינן ראויות גם בלב יהודי חשוב, מרומם ונעלה.

[ע"פ כל סיפורי הנעלם שם טו"ב]

מנין נובע רגש הישות? "וגאווה מיסוד האש שנגבה למעלה"

הרה"צ רבי הלל מפאריטש סיפר שבצעירותו היה תלמיד של הגאון רבי אברהם-דוב ז"ל מאוורוטש, בעל ה"כת עין". אחר כך נודע לו על קיומה של תורת חסידות חב"ד, והוא החל ללמוד חסידות בכוחות עצמו (מתוך מאמרים כתובים או מודפסים). הוא הבין שתורת החסידות היא ביאור על תורת הקבלה.

יום אחד שמע רבי הלל שבעל התניא נוסע לטשערנאבל, ואזי נסע הוא גם כן לטשערנאבל כדי לראות את פניו. ואולם, בעל התניא לא שהה בעיר אלא שעות אחדות בערב שבת קודש, ורבי הלל הגיע לעיר לאחר שהצדיק כבר עזב אותה.

בפעם הבאה ששמע רבי הלל כי בעל התניא עומד להגיע שוב לטשערנאבל, כבר לא היה מעוניין להתקרב לדרך החסידות, כי סבר שלמוד החסידות גורם לו הרגשת ישות, שהוא יודע פירוש על תורת הקבלה, ולכן זנח דרך זו. וכבר לא ניסה לראות את פניו.

יום אחד נסע החסיד רבי זלמן זעזמיר, שהיה מתלמידי בעל התניא, דרך העיר שרבי הלל התגורר בה. הלך רבי הלל אל רבי זלמן. בעודו ממתין ליכנס אליו, שמע רבי הלל את רבי זלמן כשהוא אומר תהילים, והדברים נכנסו בליבו. כשנכנס אליו רבי הלל, הורה לו רבי זלמן להתחיל ללמוד תניא. כאשר למד רבי הלל בפרק א' שבנפש הבהמית מוטבעים ארבעה יסודות רעים, שמהם נמשכות כל המידות הרעות - ובהם "כעס וגאווה מיסוד האש שנגבה למעלה", הבין שהרגשת הישות אינה נובעת מלימוד החסידות, אלא זהו טבע הנפש הבהמית, הבאה מיסוד האש, ואז נסע רבי הלל והתקשר לבנו של בעל התניא רבי דובער המכונה אדמו"ר האמצעי. ואז התחיל לשקוד בלימוד החסידות עד שנעשה מגדולי החסידים.

[ע"פ לקוטי רשימות מעשיות אות קצ"ב]

אדם צריך להכיר את עצמו "לכל איש ישראל... יש שתי נפשות"

המשפיע ר' שלמה חיים קסלמן ע"ה היה אומר:

רואים לפעמים שיהודי חושב על עצמו ואומר בלבו שבעצם אין הבדל ביני לבין הגוי, רק שאני נולדתי לאבא ואמא יהודים והגוי נולד לאבא גוי, אבל בעצם אנחנו אותו דבר, אותו ראש, אותו שכל,

חיים דער קענער

"משביעים אותו תהי צדיק"

בעיירה ליאזנא היה יהודי עני מרוד שנקרא חיים דער קענער (חיים היכול), הוא היה מדוכא ביטורים, ובנוסף לכל זאת אשתו הייתה ממרת את חייו... ובכל זאת היה תמיד שמח וטוב לב!

על כל דבר שהיה צריך לעשות, לא משנה כמה קשה היה הדבר, היה אומר שהוא יכול לעשותו. והכל מכח ששמע פעם מבעל התניא: 'משביעים אותו תהי צדיק' - אל תקרי משביעים אלא משביעין', היינו שמשביעים את האדם להיות שבע בכוחות להיות צדיק. וממילא, בכל דבר נסיון שמגיע לאדם הרי הוא שבע בכוחות להתנהג כמו צדיק ולהתגבר על כל הנסיונות. ובכל פעם שהיצה"ר היה אומר לו - היתכן שתתאמץ כל כך, ומאין לך הכח לעשות דברים קשים כל כך?... היה אומר לעצמו - הרי אני יכול (איך קען אלעס). ומאכן כיניו 'חיים דער קענער'.

ואכן האמת היא שכאו"א יכול הכל וכאו"א צריך לומר לעצמו שהוא יכול לעשות כל דבר וענין של עבודת ה' והוא יכול להתגבר על כל מניעה וכל עיכוב.

[ע"פ ספר השיחות תש"א]

מנין לאדם מחשבות שאינו שייך אליו?

"והיא המתלבשת בדם האדם להחיות הגוף"

המגיד ממעזריטש זיע"א סיפר פעם לרבינו בעל התניא שבצעירותו לא הבין את התנהגות הבעש"ט הק' בקירוב האנשים הפשוטים ובכך הרהר אחר רבו רח"ל. כמובן, במשך הזמן התחרט ע"כ מאוד ואף עשה תיקונים וסיגופים לכפר על דבר חמור זה. ובכל זאת, עדין לא שבה רוחו אליו על שנכשל בכך עד אשר באחד הלילות ראה בחלומו חזיון נפלא שהרגיע את רוחו הסוערת.

המגיד ראה את עצמו משוטט בהיכלות העליונים, עולה מהיכל להיכל, עד הגיעו להיכל אחד שם ראה איך תינוקות של בית רבן לומדים פרשת לך-לך ומשה רבינו הרועה הנאמן יושב בראש השולחן. והנה אחד התלמידים קורא בקול את הפסוק זיפול אברהם על פניו ויצחק ויאמר בלבו... ומשה רבינו מסביר להם שכל הפירושים שנאמרו להסביר איך יתכן שאברהם אבינו, ראשון למאמינים, צוחק בלבו על הבטחת השי"ת, הכל אמת, אך אין מקרא יוצא מידי פשוטו שאכן אברהם אבינו ע"ה צחק בלבו. וא"ת, איך יתכן שאברהם אבינו יהי' מסופק במאמר השי"ת, הנה התשובה היא שהדבר הי' מצד הגוף וגם הגוף הקדוש ביותר, סו"ס בשר הוא.

וכשמוע המגיד ממעזריטש בחזיונו דיבורים אלו,

גדולי הצדיקים וספר התניא קדישא

ספר התניא, נדפס עוד קודם המלחמה בוויילנא והיה קרוע מעט. הביט מורי וחמי על צורתו החיצונית של הספר בסבר פנים רציני, והגיב ואמר: "צו ווייניג צוריסען" [כלוי מעט מדין], והחזיר לי הספר מיד. הוא רמז לי שאינני לומד בו די הצורך

[קדשי יהושע מ"ה ע' א'משנ]

"האדמו"ר מתולדות אהרן זצ"ל שאל את רבו האדמו"ר מסאטמר בעל דברי יואל זצ"ל שעל הפסוק בפרשת בראשית "ואליך תשוקתו ואתה תמשול בו" פרש"י: "אם תרצה תתגבר עליו", ושאל איך מגיעים ל"תרצה", והשיבו: על ידי לימוד בספר הקדוש תניא

[זכור לאברהם - תולדות אהרן, ע' ללה]

הרה"צ ר' זושא מאניפולי הי' מקפיד מאוד שהתניא קדישא יהי' תמיד בסמיכות אליו, והספר לא ירד משולחנו לא בשבת ולא בחול. גם בהלכו לבית הכנסת הי' התניא עמו, ובמשך כל זמן היותו בבית הכנסת הי' התניא תמיד על שולחנו, וכן כשהי' ישן הי' התניא סמוך למיטתו. וגם כאשר הי' עורך "גלות" ונודד ממקום למקום הי' התניא קדישא כל הזמן אתו ושמר עליו תמיד כבבת עינו.

[נשם הרה"ח רבי משה וילענקער מחסידי צעל התניא.

נדפס נספר 'ארבעה חסידיס']

"חתנו של רבי אליהו דסלר, בעל ה'מכתב מאליהו', הרב אליהו יהושע גלדצ'ר, סיפר: פעם שאל אותי מורי וחמי "איה ספר התניא שלך". ונתתי לו לראות את התניא שלי (שקבלתי ממורי ורבי הגאון גדליה שארר בעל ה'אור גדליהו'). אותו

התודה והברכה למשתתפים בהוצאת הגליון

לעילוי נשמת
ר' יצחק אייזיק
ב"ר נפתלי צבי ע"ה
נלב"ע ט"ז אייר תשס"ט
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
הרה"ח ר' אברהם אליעזר בן הרה"ח
ר' שלמה הלוי ע"ה קליין
נלב"ע י"ז מרחשון תשס"ו
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
הרה"ח ר' שמואל ברוך
בן הרה"ח מרדכי הכהן הי"ו
נלב"ע ו' תשרי תשע"ג
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
הרה"ח ר' אהרן
בן הרה"ח יצחק ע"ה
נלב"ע כ"ג מרחשון תשס"ג
ת.נ.צ.ב.ה.

845-582-1705

להערות והקדשות ניתן
להתקשר למספר
845-582-1705-1-8

לתועלת הרבים הננו לפרסם מספר
HOTLINE שבו יש אפשרות לפתוח
שאלות לנושאים קשים חסורי הבנה
לפני בעלי הסברה מיוחדים, שרבים
העידו על תועלת העצומה שראו בקבלת
תמונה ברורה ובהירה בלימוד התניא!

כל הדבר
הקשה יביאון...